

aldeles ude af Betragtning, naar der spørges om, hvorledes man skal formulere en Lov til Anvendelse for dem. Jeg skal endnu kun for at fjerne al mulig Misforstaaelse gjøre en Bemærkning med Hensyn til det Exempel, som blev anført af den ærede Landskingsmand for 10de Kreds. Han sagde: Sæt, at der i en Kontrakt blev optaget en Bestemmelse om, at Parterne skulde kunne lade deres Tvistsspørgsmaal afgjøre ved Voldgift, saa kunde jo en angstelig Politimester mene, at det kom i Strid med Bestemmelserne om Paatale. Men det er Noget, man ikke kan mene. Det er i fuldstændig Overensstemmelse med Loven at vedtage, at Tvistigheder skulle afgjøre ved Voldgift. Skulde det saa senere hen ske, at den, hvem Voldgiften var paalagt at erlægge Noget til den Anden, ikke vil opfylde denne Forpligtelse, kommer Lovens Bestemmelser om Paatalemaaden til Anvendelse. — Det ærede Medlem har endvidere foreslaet at udstemme den Bestemmelse, at det skulde være Dvirigheden paa det Sted, hvor Læremesteren bor, som skulde paase det Fornødne. Naar man vil fastholde Straffebestemmelserne, saa følger det af sig selv, at saa maa man ogsaa bestemt foreskrive, hvilken Dvirighed det er, der skal paase det her Fornødne, thi saa skal jo Dvirigheden vaage over, at Loven efterkommes, og saa er det naturligt, at enhver Dvirighedsperson veed, med hvilke Læringsforhold han har at gjøre. Vil man derimod følge Mindretallet, er det naturligtvis i og for sig af underordnet Betydning, om det er bestemt, til hvilken Dvirighed, man skal henvende sig. Det er da temmelig ligegyldigt, om der er sat en bestemt Dvirighedsperson eller ikke; men jeg kan især ikke sjonne Andet, end at det i og for sig er det Hensigtsmæssigste, at man har en fast Bestemmelse i saa Henseende, saaledes, at man ikke paalægger en Dvirighedsperson at undersøge Kontrakter, som egentlig ikke vedrøre ham. — Der er et andet Punkt, i hvilket jeg lige overfor Udvalgets Formand og Ordfører er i Flertal. Det er nemlig med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorlænge Kontrakten skal være bindende, om til det 20de eller til det 21de Aar. Jeg udtalte ved en foregaaende Behandling, at det var Noget, jeg fandt i og for sig var af underordnet Betydning. Anderledes forholdes det sig derimod med det Vndringsforlag, der er fremkommet fra det ærede 4de Medlem for 7de Kreds (Hauerslev) om, at Grønsden skal sættes ved det 18de Aar. Da allerede forskellige Medlemmer have gjort opmærksom paa den store Betydning, dette Vndringsforlag har, skal jeg ikke komme udsærlig ind derpaa. Jeg skal kun sige, at det har den Betydning, at det i Virkeligheden vil ødelægge Lovforslaget, hvis det bliver vedtaget, og jeg vil tilraade dem, der ville stemme for dette Forslag, hellere at stemme mod selve Loven. Forslagets Vedtagelse vil gjøre, at Loven ikke alene ikke faar nogen stor praktisk Betyd-

ning, men at den tillige vil komme til at gaa ud over Almuens Børn, idet, som allerede paavist af et andet Medlem, Almuens Børn derved i mange Tilfælde ville blive hindrede i at have sig op fra den arbejdende Klasse til at blive næringsdrivende Borgere; men der er et andet Punkt, jeg ved denne Leilighed gjerne vil ind paa, stjøndt andre ærede Medlemmer allerede have berørt det. Det ærede 4de Medlem for 7de Kreds udtalte sig, som om han mente, at den af ham paabe- raabte Bestemmelse i Lyendeloven indeholdt et almindeligt Princip, der kunde komme til Anvendelse ogsaa i andre Tilfælde. Jeg vil dertil bemærke ikke alene, hvad andre ærede Medlemmer allerede have bemærket, at det i Virkeligheden er en aldeles exceptionel Bestemmelse, begrundet i Lyendeforholdets særegne Beskaffenhed, thi derom kunne Meningerne være delte, men tillige, at det er en upraktisk Bestemmelse, der vistnok i meget saa Tilfælde er kommen til Anvendelse, og navnlig, at den langtfra gaar saa vidt som det ærede Medlem gaar i sit Vndringsforlag. Jeg veed ikke, om det ærede Medlem har taget Lyendeloven frem; havde han gjort dette, maatte han aabenhart i sit Vndringsforlag have optaget en Bestemmelse om en vis Frist, inden hvilken Lærlingen ikke kunde løbe af Lære. Bestemmelsen i Lyendeloven gaar ud paa, at Lyendet "efter at have opnaaet en Alder af 18 Aar, kan med sædvanlig Barsel opsiges Ljenessten til den første almindelige Skiftetid". Det vil med andre Ord sige, at et Ljenesstjende, der er fæstet halv-aarsvis, og som idag den 1ste Marts fylder sit 18de Aar, ikke kan forlade Lyendeforholdet før den 1ste November 1881. Det Sele, som Lyendet kan gjøre i dette Tilfælde, er altsaa, hvad det vilde være berettiget til at gjøre, selv om Bestemmelsen ikke fandtes i Lyendeloven, nemlig at opsiges Lyendeforholdet med den foreskrevne Barsel. Det Gnesle, som denne Bestemmelse i Lyendeloven, der saa ofte fremhæves som noget saa overordentligt Mærkeligt, gaar ud paa, er ikke Andet, end at Lyendet i de sjældne Tilfælde, hvor Lyendeforholdet er indgaaet paa længere Tid end et halvt Aar, altsaa paa eet eller flere Aar, har Ret til, naar det har naaet det 18de Aar at betragte Forholdet som indgaaet paa den sædvanlige halvaarlige Ljenesstetid. Jeg behøver ikke at udsøre denne Tanke videre, det vil jo meget let ses, at man langtfra kan drage en Parallel mellem dette og hvad det ærede Medlem her har foreslaet. Jeg venier ganske vist ikke at overbevise det ærede Medlem, men det skal dog slaas fast, at disse to Ting have aldeles Intet med hinanden at gjøre. — Jeg skal dernæst tillade mig nogle saa Bemærkninger med Hensyn til Vndringsforlagene Nr. 29 og 31 og de af den høitærede Indenrigsminister dertil stillede Underændringsforlag om at udstemme Exemplerne. Jeg skal da søge at lægge et godt Ord ind for